

tere kunne præstere en egenbetaling, fordi der er flere økonomiske ressourcer. For at fastholde den adfærdregulerende effekt foreslås det, at egenbetalingen mindst skal udgøre 10.000 kr. pr. lejlighed. De anførte beløb skal pristalsreguleres, således at egenbetalingen bevarer sin værdi, uanset inflation.

Af hensyn til ønsket om at få en nogenlunde jævn afvikling af oprydningerne over en længere periode foreslås det, at egenbetalingen gradueres, det vil sige nedsættes med 4.000 kr. pr. år, henholdsvis 8.000 kr. pr. år for ejendomme med flere end 12 lejligheder. Da langt fra alle ejendomme, der kan komme i betragtning, vil være registreret på tidspunktet for lovens ikrafttræden, foreslås der i stk. 2 en løbende nedsættelse af egenbetalingen, der sættes i forhold til det antal år, der er gået fra registreringen er sket, til egenbetalingen indbetales. Tilsvarende skal naturligvis gælde for forurenede ejendomme, der ikke er registreret, hvor nedsættelsen må beregnes med udgangspunkt i amtsrådets afgørelse i henhold til bestemmelsen i § 6. For ejendomme, der allerede ved lovens ikrafttræden er registreret eller konstateret forurenede, beregnes tidsrummet i forhold til lovens ikrafttræden. Egenbetalingen kan maksimalt nedsættes til 20.000 kr., henholdsvis 40.000 kr., svarende til, at parcelhusejeren venter mindst 10 år med at igangsætte sagen.

Som det fremgår af bemærkningerne ovenfor, er egenbetalingen fastsat i forhold til, hvad oprydninger gennemsnitligt vil koste. Da der forekommer store udsving i udgifterne for de enkelte oprydninger, kan det ikke udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor egenbetalingen viser sig at overstige de afholdte udgifter til undersøgelser og oprydning. Det foreslås derfor i stk. 4, at egenbetalingen ikke kan overstige de samlede offentlige udgifter.

Til § 13

Udgifter til gennemførelse af undersøgelser til dokumentation af, at der foreligger en forurening, vil ofte udgøre i størrelsesorden 15-20.000 kr. Såfremt der hertil skulle lægges udgifter til egenbetaling, kan det i mange tilfælde medføre, at grundejeren af økonomiske grunde helt må afstå fra at gøre brug af ordningen. På denne baggrund foreslås det, at nødvendige udgifter til undersøgelser fragår i egenbetalingen.

Til § 14

Som det fremgår ovenfor, kan der forekomme tilfælde, hvor der efter oprydning fortsat vil være en restforurening på ejendommen, således at en registrering efter affaldsdepotloven ikke aflyses. Grund-

ejeren må i sådanne tilfælde fortsat tale, at betegnelsen »forurenede« er knyttet til ejendommen. I sådanne situationer forekommer det mest rimeligt, at der sker tilbagebetaling af egenbetalingen.

Som det fremgår, er det afgørende for, om tilbagebetaling skal ske, at en registrering er tinglyst på ejendommen. Såfremt en registrering fastholdes, men tinglysningen aflyses efter regler, udstedt med hjemmel i § 9, stk. 8, vil der således ikke skulle ske tilbagebetaling. Der henvises til bemærkningerne til § 9 ovenfor.

En sådan klar situation foreligger ikke, når det drejer sig om forurenede ejendomme, der ikke er registrerede. Med bestemmelsen i stk. 2 fastslås det derfor, at miljøministeren tilsvarende skal træffe afgørelse for ejendomme, der ikke er omfattet af affaldsdepotloven. Afgørende momenter for, om tilbagebetaling herefter skal ske, er, om en registrering af ejendommen fortsat ville være tinglyst efter depotloven, hvis der var tale om en forurening, der i tidsmæssig henseende var omfattet af denne lov.

Til § 15

Som det fremgår af bemærkningerne til § 12, er egenbetalingen fastsat i forhold til, hvad oprydninger gennemsnitligt vil koste. Da der forekommer store udsving i udgifterne for de enkelte oprydninger, kan det ikke udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor egenbetalingen viser sig at overstige de afholdte udgifter til undersøgelser og oprydning. I sådanne tilfælde foreslås det, at det overskydende beløb tilbagebetales.

Til § 16

Med bestemmelsen fastslås det, at egenbetalingen i tilfælde af tilbagebetaling altid skal ske til den til enhver tid værende grundejer, og at tilbagebetalingen sker med renter, svarende til Nationalbankens diskonto pr. 1. januar det pågældende år med et tillæg på 5%. Hermed vil renten ligge på niveau med den gennemsnitlige udlånsrente.

For pensionister, hvor egenbetaling er indbetalt på grundlag af bevilling af lån, fremgår det af bestemmelsen i stk. 2, at tilbagebetalingen anvendes direkte til indfrielse af lånet. I disse tilfælde tillægges tilbagebetalingen derfor renter, svarende til de renter, der er påløbet lånet i den mellemliggende periode.